

[Sigsgaard.]

forslag, for de har ingen aviser. Nok har vi frihed her i landet, nok har vi pressefrihed; enhver, der har 10 mill. kr., har lov til at lave en avis, ingen forhindrer ham i at gøre det. Men vi er bare ikke så mange, der har 10 mill. kr. — det er den lille modifikation på pressefriheden.

Derfor virker det tit, som om man her i folketinget lader, som om man diskuterer politik, men egentlig diskuterer man kun, som f. eks. i denne her situation, om skatteskruen skal strammes lidt mere eller lidt mindre, og det betyder ikke så forfærdelig meget, for hvis den bliver strammet lidt mindre nu, får den lige en tak mere efter valget. Der er partier, der gerne vil have momsens sat op til 20 eller til 25 pct. — de overbyder hinanden i den sag. Der er partier, der gerne vil have pengene taget ind på en anden måde. Der er partier, der vil have stillet erhvervslivet bedre; det er man næsten enig om fra de andre partiers side, og nogle skal selvfølgelig også betale det gilde.

Men skattesnyderiet — og her tror jeg vi skal holde os til finansministerens oversigt fra for 1/2-1 år siden, der ikke sagde 3-4 milliarder kr., som hr. Grünbaum var inde på, men sagde 9-10 milliarder kr. — skattesnyderiet fortsætter. Og manipulationerne med aktieselskaberne à la Glistrup fortsætter. Der gjorde man igen noget meget fikst fra folketingets og fra ministrenes side. Da Glistrupsagen kom frem, skyndte man sig selvfølgelig at tage afstand: den slags havde man da aldrig tænkt sig, der var nogle frygtelige huller i lovgivningen osv. Men det var jo love, man selv havde lavet, og man vidste udmærket godt, at den slags transaktioner kunne finde sted. Men man skyndte sig at sige en hel masse om, at nu skulle der sættes ind, og den trafik skulle stoppes. Dengang tænkte vi i VS: lad det så komme an på praksis. Vi fremsatte et forslag om, at den blev stoppet, og anviste konkrete veje til, hvordan man kunne stoppe transaktioner à la Glistrup. Det blev behandlet her i folketinget, det gik i udvalg, men der skete intet. Hvad havde man da opnået fra de gamle partiers side? Man havde fået givet befolkningen et indtryk af, at nu fik man sandelig lettet bagdelen fra sædet herinde i folketinget, og nu ville man virkelig gå i gang. Gennem alle de udtalelser, som man fremsatte

om, at der skulle sættes en stopper for det, bibragte man mange, mange mennesker en fornemmelse af, at nu var der faktisk sat en stopper for det. Men der er intet sket, det hele fortsætter, som det gik før, og det er, fordi folketinget varetager kapitalens interesser.

Forleden aften blev det sagt i tv-avisen, jeg tror af hr. Stetter, at nu måtte erhvervslivet have bedre indtjeningsmuligheder. Socialdemokratiet taler også om en mer erhvervsvenlig politik. Det vil altså sige, at vi efter valget kan vente os endnu større tilskud til kapitalen i form af afskrivningsfiduser og skattnedslag, på samme måde som det netop er sket i USA, hvor Nixon har gennemført den politik, og på samme måde som det netop er sket i Sverige, hvor den socialdemokratiske Palme — nogle gange har man fornemmelsen af, at han skulle være en slags forbillede for visse dele af socialdemokratiet — har gennemført den samme politik med større tilskud til kapitalen. Ganske uanset hvad de kalder sig, de forskellige partier, ganske uanset en række detailforskelle i deres daglige politik — og bevares vel, der kan være betydelige detailforskelle — er den politik, de fører, i hovedlinjerne den samme, nemlig en politik til fordel for dem, der ejer produktionsmidlerne, til fordel for kapitalen, og en politik, der betales af dem, der ingen andel har i ejerskabet til produktionsmidlerne.

Alt i mens det sker, og medens valutakrisen plager den kapitalistiske verden, småsnakker man i folketinget lidt om udskrivningsprocenten, og så enes alle de gamle partier i skøn samdrægtighed om, at den skattepolitik, som socialdemokratiet har kritiseret VKR så hårdt for, skal fortsætte også med socialdemokratiets stemmer. Vel nok fordi socialdemokratiet har en vis forventning om, at de selv skal til at overtage regeringsmagten her i landet, holder den kritik, som vi hidtil har hørt, op, så stemmer man sammen med den borgerlige regering, for egentlig skal man bruge og vil have de samme skatter ind, som man har kritiseret den borgerlige regering for.

Hvad med kampen imod arbejdsretten f. eks.? Jeg har for lidt siden også talt om arbejdsretten. Jeg har lyst til igen at nævne strejken på slagteriet i Holstebro, der gik på det enkle, at lønarbejderne vel selv må have